

Naivita lidovecké asociálnosti. Komentář

Štěpána Chába

- editor007 | 31. května 2024

ČESKO: Týden důchodového reformování v Poslanecké sněmovně je u konce. Lidovci ukázali, že jsou skutečně sociálním svědomím vlády. Do důchodu hezky až v 70 letech, žádný soucit Kristových stoupenců v Parlamentu. Jen bych poukázal na jednu takovou nepříjemnost. Nepříjemnost pro Jurečku, ale i pro všeholid obecný.

Mám tchána. Celý život dřel jako nezřízený. V šedesáti letech ale začal mít problémy s klouby. V 62 letech skončil v invalidním důchodu, protože chodí, jako kdyby jel na koni, rozkročmo a velmi nejistě. Chodí o berlích, daleko neujde. Podle představ Mariana Jurečky by měl být schopný, kdyby na něj už naplno působila lidovecká reforma, chodit do práce ještě osm let. Zdůrazním – měl by chodit do práce, ale chůze už mu dělá takové problémy, že by do ní ani nedošel. Nemluvě o tom, že by jej do žádné práce v takovém stavu ani nepřijali (tu původní právě kvůli zdravotním problémům dělat nemohl a skončil).

Nepřesune svou „reformou“ Jurečka lidi 60+ jen na úřady práce a do invalidních důchodů? Nejspíš přesune. Ale proti tomu nelze, z jeho strany, nic namítat. Podpora v nezaměstnanosti je mnohem menší výdaj než garantovaný důchod. Na úřadu práce není garantované vlastně nic. Podpora v nezaměstnanosti? Ta bude brzy, jak se plánuje, provázána s veřejně prospěšnými pracemi. Nemáš práci? Chceš podporu? No tak oranžovou vestičku a zametat ulice. Že, jako můj tchán, nemůžeš na nohy? Je snad úřad práce nějaká léčebna dlouhodobě nemocných? Nemůžeš, nemáš právo být zaregistrovaný a vykopneme tě. Odmítnout veřejně prospěšné práce bude jistě důvod pro ukončení evidence na pracáku.

Že by se to řešilo invalidním důchodem? Komise, která má v popisu práce odmítat, vykrucovat se, snižovat zdravotní problémy jedince? Úřadovny, které v zásadě pracují jen a jen na principu – Das ganze tschechische Volk ist eine Simulantenbande? Česká správa sociálního zabezpečení a úřady práce budou ve vzácné shodě seniory věkem, ale legislativně stále junáky, kteří mohou lámat kámen, honit od pangejtu k pangejtu.

V této souvislosti chválím vládu za novelu trestního zákoníku, která zmírňuje tresty za drobné krádeže. Hlavní cíl je ulevit věznicím, vedlejším efektem pak bude, že si senioři věkem, ale z pohledu ČSSZ junáci, budou moci o berlích ukrást nějakou tu živinu v obchodě.

Člověk začíná být po šedesátém roku unavený, touží, vnitřně touží si uspořádat život a chvíli se jen rozhlížet po světě. Cítit se jeho součástí, ale ne ozubeným kolem. Pojem efektivní, flexibilní a v mladém kolektivu, jak často uvádějí pracovní nabídky, se stává jaksi povinností. Povinností až na krchov. Flexibilní mrtví. Kdyby lidovci, koukám, mohli zotročit i nebožtíky, bez váhání to udělají.

Ale tak nějak bych neopomíjel důstojnost života lidského. Pokud si naši společnost nastavíme tak, že polovina populace se nedožije ani důchodu a u pásu v kolbence prostě odpadne hrobníkovi na nastavenou lopatu, chováme se velmi neohleduplně. To pak popírá jakoukoliv hodnotu života jako takového. Postrádá to úctu ke stáří. Ohled ke stáří. Dělá to z lidí jen položku ve výrobní lince. Kolečko ve stroji, které prací chceme umořit až do hrobu. Já jen abychom nedošli k tomu, že slova na standartě – Pravda vítězí – nahradíme poetičtějším a pro naši dobu příznačnějším, ač výsostně nekorektním – arbeit macht frei.

Já bych to ukončil po špidlovsku - zdroje tu jsou. Jen je umět správně vytěžit, využít a zpracovat tak, aby byl člověk středobodem politiky, ne středobodem vykořisťování. No, no, práce do sedmdesáti let, jak jinak už definovat vykořisťování. Jak se říká, komunisté o komunismu lhali, ale o kapitalismu říkali pravdu. S ohledem na vývoj technologií i společnosti bych očekával, že Jurečkova politika bude opačná. Prosazování snížení věku odchodu do důchodu. Však se neustále mluvilo o tom, že s vývojem technologií, robotizace, digitalizace přijde ráj na zemi. Kde je ten ráj? Ať koukám, jak koukám, nikde nic. Ale možná jde jen o to, aby vymřela u továrního pásu generace Husákových dětí, pak už se ráji začneme přibližovat.

AUTOR: Štěpán Cháb

ZDROJ: krajskelisty.cz